

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 270

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 aprilie 2008

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 349 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6, ale art. 136, 140 ³ , 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149 ¹ alin. 13 din Codul de procedură penală.....	2–3
Decizia nr. 366 din 20 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	3–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
352. — Hotărâre privind aprobarea încadrării în categoria funcțională a drumurilor comunale a unor drumuri de interes local situate în județul Buzău	5–7
363. — Hotărâre pentru completarea art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 687/1997 privind contractarea și garantarea de către Guvern a unor credite pentru realizarea unor programe guvernamentale privind pietruirea drumurilor comunale, alimentarea cu apă a satelor, asigurarea cu locuințe sociale, refacerea și dezvoltarea infrastructurii în intravilanul localităților rurale	7
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
13. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor privind realizarea de expertize fiscale la solicitarea instanțelor judecătorești, organelor de cercetare penală, organelor fiscale sau a altor părți interesate	8–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 349

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6, ale art. 136, 140³, 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52, 136¹, 140³, 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Corneliu Bărbulescu și Ticu Bărbulescu în Dosarul nr. 3.071/89/2007 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 11 martie 2008, în prezența apărătorului ales al autorilor excepției, a părții Cătălina Bărbulescu, precum și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea privind depunerea de concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 18 martie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.071/89/2007, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52, 136¹, 140³, 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Corneliu Bărbulescu și Ticu Bărbulescu într-o cauză penală privind săvârșirea infracțiunilor de trafic de persoane și proxenetism.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că „prin prevederile art. 52 din Codul de procedură penală se limitează accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de modul în care sunt soluționate cererile de recuzare”. Cu privire la dispozițiile art. 136 din Codul de procedură penală se arată că „prin modul ambiguu în care acestea reglementează cadrul ce stă la baza luării unei măsuri preventive se lasă loc arbitrarului și se împiedică exercitarea dreptului la apărare al inculpatului”. Cu referire la art. 140³, coroborat cu art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, se arată că dispozițiile acestora „limitează posibilitatea justițiabilului afectat de luarea unei măsuri preventive de a ataca o asemenea hotărâre”, iar art. 143 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală „lasă loc unui arbitrar cu privire la situațiile în care se poate dispune arestarea preventivă a unei persoane, menținerea unei astfel de măsuri și prelungirea sa, fiind creat un avantaj major în favoarea exponenților organelor de represiune ale statului”.

Tribunalul Vaslui — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din susținerile autorilor excepției și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 52, 136¹, 140³, 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală.

Curtea observă, pe de o parte, că autorii excepției critică în ansamblu art. 52, dar din motivarea excepției rezultă că în realitate critica vizează doar dispozițiile alin. 6 ale acestui articol, iar, pe de altă parte, că art. 136¹ nu se regăsește în cuprinsul Codului de procedură penală, criticile de neconstituționalitate vizând în realitate prevederile art. 136.

De aceea, Curtea urmează să se pronunțe asupra prevederile art. 52 alin. 6, conform căroră „*Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse niciunei căi de atac*”, ale art. 136 privind „*Scopul și categoriile măsurilor preventive*”, ale art. 140³ referitoare la „*Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive*”, ale art. 143 privind „*Condițiile reținerii*”, ale art. 149¹ alin. 13, potrivit căroră „*Împotriva încheierii se poate face recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă*”, și ale art. 148 alin. 1 lit. f), conform căroră „*Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri: [...] f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra prevederilor art. 52 alin. 6 din Codul de

procedură penală s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 300 din 7 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 2 decembrie 2002, în sensul respingerii acesteia. Cu acel prilej Curtea a reținut că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, referitoare la procedura specială de soluționare a declarației de abținere sau a cererii de recuzare, este neîntemeiată. Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) și ale art. 127 din Constituție, procedura de judecată este stabilită de lege, respectiv ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege. De asemenea, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Rezultă, așadar, că, potrivit Constituției, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Procedura de soluționare a cererilor de abținere sau de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, fiind reglementată în conformitate cu prevederile constituționale.

În ceea ce privește încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare, Curtea constată că aceasta nu soluționează fondul cauzei și de aceea lipsa unei căi de atac separate împotriva acestei încheieri nu este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție. Faptul că o asemenea încheiere nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea evitării unei prelungiri abuzive a procesului, iar pe de

altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Referitor la susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate privind „modul ambiguu” în care art. 136 din Codul de procedură penală „reglementează cadrul ce stă la baza luării unei măsuri preventive” ce „lasă loc arbitrarului”, precum și la cele conform cărora art. 140³, coroborat cu art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, „limitează posibilitatea justițiabilului afectat de luarea unei măsuri preventive de a ataca o asemenea hotărâre”, iar art. 143 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală „lasă loc unui arbitrar cu privire la situațiile în care se poate dispune arestarea preventivă a unei persoane”, Curtea constată că acestea nu pot fi reținute.

Asemenea critici nu privesc, în realitate, constituționalitatea textelor de lege criticate, ci, pe de o parte, modul de interpretare și de aplicare a acestora, iar, pe de altă parte, soluția legislativă din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, sub acest aspect, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Astfel, pe de o parte, completarea dispozițiilor legale ține de competența exclusivă a legiuitorului, iar, pe de altă parte, interpretarea conținutului unor norme juridice, ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii, aparține instanțelor judecătorești.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6, ale art. 136, 140³, 143, 148 alin. 1 lit. f) și ale art. 149¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Corneliu Bărbulescu și Ticu Bărbulescu în Dosarul nr. 3.071/89/2007 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 366
din 20 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte	Ion Predescu	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Simona Ricu	— procuror
Petre Ninosu	— judecător	Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Grădiștea în Dosarul nr. 15.642/1/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 15.642/1/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Grădiștea cu ocazia soluționării unor cereri de apel într-o cauză civilă având ca obiect revendicare în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44. În notele scrise depuse la dosar arată că „motivarea prezentei excepții va fi argumentată în termen legal și pe larg la Curtea Constituțională.”

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia, chiar dacă indică textul constituțional de referință, nu arată în ce mod sau sub ce aspect acesta este înfrânt. În aceste condiții, excepția nu este motivată, nefiind respectate dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și art. 20 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Grădiștea în Dosarul nr. 15.642/1/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea încadrării în categoria funcțională a drumurilor comunale a unor drumuri de interes local situate în județul Buzău**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă încadrarea în categoria funcțională a drumurilor comunale a unor drumuri de interes local situate în județul Buzău, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor

publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 și 338 bis din 20 iulie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se completează în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul internelor și reformei administrative,
Cristian David

Ministrul transporturilor,
Ludovic Orban

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor,
László Borbély

București, 26 martie 2008.
Nr. 352.

ANEXĂ

ÎNCADRAREA**în categoria funcțională a drumurilor comunale a unor drumuri de interes local situate în județul Buzău**

Nr. crt.	Indicativul nou	Traseul drumului	Pozițiile kilometrice (origine — destinație)	Lungimea (km)	Provine din
1.	DC 247	Bălteni (DE 18, km 0+350) — Luciu	km 0+000-1+550	1,550	DE 23
2.	DC 248	Bălteni (DC 19, km 4+120) — Largu	km 0+000-1+420	1,420	DE 26
3.	DC 249	Bâlhacu (DN 2B, km 32+300) — Bălteni (DS 100, km 0+500)	km 0+000-2+900	2,900	DE 51
4.	DC 250	DN 2B (km 20+450) — DN 2B (km 17+000) Bentu	km 0+000-3+400	3,400	DS 13
5.	DC 251	Robeasca (DS7) — Moșești (DS12)	km 0+000-3+100 Repartizat astfel: km 0+000-2+300 km 2+300-3+100	3,100 2,300 0,800	DE 2 DE 16
6.	DC 252	Groșet — DN 10, Siriu	km 0+000-3+495	3,495	DS 23
7.	DC 253	Smeeni (DE 178) — DJ 203D, Smeeni	km 0+000-1+740	1,740	DE 196
8.	DC 254	Pietroasele (DC 134, km 0+560) — DJ 203C (km 56+700) — DJ 205 (km 18+650) — DS 1299	km 0+000-1+639 Repartizat astfel: km 0+000-0+552 km 0+552-0+896 km 0+896-1+047 km 1+047-1+459 km 1+459-1+639	1,639 0,552 0,344 0,151 0,412 0,180	DS 1488 DS 1299 DS 1258/1 DS 931 DS 1345
9.	DC 255	Pietroasele (DJ 205, km 18+150) — DC 134 (km 0+636)	km 0+000-0+571	0,571	DS 1675

Nr. crt.	Indicativul nou	Traseul drumului	Pozițiile kilometrice (origine — destinație)	Lungimea (km)	Provine din
10.	DC 256	Pietroasele (DJ 205, km 18+200) — DS 288 (km 18+200)	km 0+000-0+384	0,384	DS 606
11.	DC 257	Pietroasele (DJ 205, km 17+940) — DS 64 (km 0+000)	km 0+000-1+030 Repartizat astfel: km 0+000-0+140 km 0+140-0+205 km 0+205-0+434 km 0+434-0+586 km 0+586-0+878 km 0+878-1+030	1,030 0,140 0,065 0,229 0,152 0,292 0,152	DS 1816 DS 3 DS 288 DS 279 DS 171 DS 81
12.	DC 258	Clondiru de Sus (DJ 205, km 55+200) — DJ 205 (km 55+500)	km 0+000-0+801 Repartizat astfel: km 0+000-0+310 km 0+310-0+501 km 0+501-0+801	0,801 0,310 0,191 0,300	DS 4 DS 145 DS 51
13.	DC 259	Șarânga (DC 44, km 2+700) — DC 146 (km 0+240)	km 0+000-0+442 Repartizat astfel: km 0+000-0+221 km 0+221-0+442	0,442 0,221 0,221	DS 1045 DS 797
14.	DC 260	Șarânga (DC 44, km 3+170)— DC 44 (km 2+560)	km 0+000-1+136 Repartizat astfel: km 0+000-0+124 km 0+124-1+136	1,136 0,124 1,012	DS 146 DS 980
15.	DC 261	Șarânga (DC 44, km 2+280) — DJ 205	km 0+000-0+919	0,919	DS 102
16.	DC 262	DN 2 (km 116+420) — DS 11 (km 0+165) Mărăcineni	km 0+000-3+405 Repartizat astfel: km 0+000-0+400 km 0+400-0+800 km 0+800-1+450 km 1+450-2+185 km 2+185-2+875 km 2+875-3+405	3,405 0,400 0,400 0,650 0,735 0,690 0,530	DS 5 DE 1 DE 2 DS 10 DS 11 DS 12
17.	DC 263	DN 2 (km 115+390) — DE 2 (km 0+160) Mărăcineni	km 0+000-2+225 Repartizat astfel: km 0+000-0+950 km 0+950-1+500 km 1+500-2+225	2,225 0,950 0,550 0,725	DS 7 DS 6 DS 9
18.	DC 264	DJ 203K (km 38+175) — DJ 203K (km 39+650) Mărăcineni	km 0+000-1+100 Repartizat astfel: km 0+000-0+600 km 0+600-1+100	1,100 0,600 0,500	DS 14 DS 15
19.	DC 265	DJ 203K (km 39+915) — DJ 203K (km 40+085) Căptânești	km 0+000-0+840 Repartizat astfel: Km 0+000-0+400 Km 0+400-0+840	0,840 0,400 0,440	DS 17 DS 18
20.	DC 266	DJ 203K (km 40+375) — DC 139 (km 0+850) Căptânești	km 0+000-1+325 Repartizat astfel: km 0+000-0+300 km 0+300-0+800 km 0+800-1+325	1,325 0,300 0,500 0,525	DS 23 DS 24 DS 26
21.	DC 267	DJ 203K (km 41+000) — DS 44 (km 0+550) Potoceni	km 0+000-1+920 Repartizat astfel: km 0+000-0+600 km 0+600-1+085 km 1+085-1+495 km 1+495-1+920	1,920 0,600 0,485 0,410 0,425	DS 28 DS 29 DS 30 DS 53

Nr. crt.	Indicativul nou	Traseul drumului	Pozițiile kilometrice (origine — destinație)	Lungimea (km)	Provine din
22.	DC 268	DJ 203K (km 41+750) — DJ 203K (km 43+000) Potoceni	km 0+000-2+785 Repartizat astfel: km 0+000-1+500 km 1+500-1+785 km 1+785-2+035 km 2+035-2+460 km 2+460-2+785	2,785 1,500 0,285 0,250 0,425 0,325	DS 44 DS 45 DS 46 DS 48 DS 49
23.	DC 269	DJ 203K (km 41+900) — hotar comuna Poșta Călnău	km 0+000-5+875 Repartizat astfel: km 0+000-0+325 km 0+325-0+575 km 0+575-0+975 km 0+975-5+875	5,875 0,325 0,250 0,400 4,900	DS 36 DS 38 DS 37 DE 5
24.	DC 270	DS 37 (0+160) — hotar comuna Săpoca	km 0+000-2+350 Repartizat astfel: km 0+000-0+500 km 0+500-0+800 km 0+800-1+150 km 1+150-2+350	2,350 0,500 0,300 0,350 1,200	DS 42 DS 40 DS 43 DE 8

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 687/1997 privind contractarea și garantarea de către Guvern a unor credite pentru realizarea unor programe guvernamentale privind pietruirea drumurilor comunale, alimentarea cu apă a satelor, asigurarea cu locuințe sociale, refacerea și dezvoltarea infrastructurii în intravilanul localităților rurale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — În Hotărârea Guvernului nr. 687/1997 privind contractarea și garantarea de către Guvern a unor credite pentru realizarea unor programe guvernamentale privind pietruirea drumurilor comunale, alimentarea cu apă a satelor, asigurarea cu locuințe sociale, refacerea și dezvoltarea infrastructurii în intravilanul localităților rurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 10 noiembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, la articolul 6, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Începând cu anul 2008, finanțarea lucrărilor de alimentare cu apă a satelor executate în baza contractelor

încheiate în aplicarea prezentei hotărâri se efectuează de la bugetul de stat.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 687/1997 privind contractarea și garantarea de către Guvern a unor credite pentru realizarea unor programe guvernamentale privind pietruirea drumurilor comunale, alimentarea cu apă a satelor, asigurarea cu locuințe sociale, refacerea și dezvoltarea infrastructurii în intravilanul localităților rurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 10 noiembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor,
László Borbély
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 26 martie 2008.
Nr. 363.

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**pentru aprobarea Normelor privind realizarea de expertize fiscale la solicitarea instanțelor judecătorești, organelor de cercetare penală, organelor fiscale sau a altor părți interesate**

Având în vedere prevederile art. 3 lit. g) și ale art. 11 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 19 martie 2008, h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se aprobă Normele privind realizarea de expertize fiscale la solicitarea instanțelor judecătorești, organelor de cercetare penală, organelor fiscale sau a altor părți interesate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Direcția de învățământ și Secretariatul general vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Daniel Chițoiu

București, 19 martie 2008.
Nr. 13.

ANEXĂ**NORME****privind realizarea de expertize fiscale la solicitarea instanțelor judecătorești, organelor de cercetare penală, organelor fiscale sau a altor părți interesate**

Având în vedere prevederile art. 3 lit. g) și ale art. 11 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali din România adoptă prezentele norme.

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

1. Sfera de cuprindere

Prezentele norme stabilesc cadrul profesional de efectuare a expertizei fiscale asupra obligațiilor persoanelor fizice și juridice prevăzute de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a respectării legalității procedurilor fiscale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a altor drepturi și obligații privind impozitele, taxele și contribuțiile ce fac obiectul veniturilor la bugetul consolidat al statului.

2. Persoane autorizate

Expertizele fiscale pot fi efectuate numai de către persoanele prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare, de membri ai Camerei Consultanților Fiscali înscrși în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală în categoria membri activi.

Expertizele fiscale judiciare pot fi făcute doar de către persoanele fizice consultanți fiscali, iar cele extrajudiciare, și de către societățile de consultanță.

În sensul prezentelor norme, *expert* este consultantul fiscal numit ca expert.

3. Clasificarea expertizelor fiscale

Expertizele fiscale se clasifică în:

- expertize fiscale judiciare;
- expertize fiscale extrajudiciare.

Expertizele fiscale judiciare constituie mijloace de probă în justiție, având ca scop principal atât stabilirea adevărului, cât și soluționarea justă a cauzelor aflate în faza de cercetare sau de judecată.

Expertizele fiscale judiciare se referă la obligațiile ce fac obiectul veniturilor la bugetul consolidat al statului și pentru alte impozite și taxe similare în relația cu alte țări.

Aspectele procedurale ale expertizelor judiciare sunt reglementate de Codul de procedură civilă, Codul de procedură penală, Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, aprobată prin Legea nr. 156/2002.

Expertizele fiscale extrajudiciare sunt acele expertize solicitate unui consultant fiscal de către orice persoană interesată în vederea stabilirii realității și legalității obligațiilor de natură fiscală, respectiv debite și accesorii.

Utilizatorii informațiilor puse la dispoziție de către consultanți fiscali, prin intermediul Raportului de expertiză fiscală extrajudiciară, sunt: organele fiscale, operatorii economici, asociațiile și alte persoane interesate, orice persoană fizică sau juridică.

După natura cauzelor în care se dispun, expertizele judiciare se clasifică în:

- expertize fiscale dispuse în cauze civile; și
- expertize fiscale dispuse în cauze penale.

4. Reglementarea expertizei fiscale judiciare și extrajudiciare

Expertizele fiscale presupun 3 aspecte reglementate:

- aspecte de drept material;
- aspecte de drept procesual;
- aspecte de conduită profesională.

Reglementarea fondului se referă la dreptul material în domeniul fiscal la care se raportează expertiza fiscală (Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, alte reglementări fiscale, reglementări nefiscale care includ și dispoziții de natură fiscală situate în afara Codului fiscal, acte normative ce reglementează contribuțiile cu caracter social, convenții de evitare a dublei impuneri încheiate, acte normative de drept comunitar etc.).

Reglementarea procedurală. Aspectele procedurale privind expertiza fiscală sunt reglementate în Codul de procedură civilă — art. 201—214, Codul de procedură penală — art. 116—125, Codul de procedură fiscală — art. 55 și în Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, aprobată prin Legea nr. 156/2002.

Procedura expertizei dispuse în cauze de natură civilă este reglementată de Codul de procedură civilă, din care prezentăm:

Codul de procedură civilă:

Art. 201.

Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialiști, va numi, la cererea părților ori din oficiu, unul sau trei experți, stabilind prin încheiere punctele asupra cărora ei urmează să se pronunțe și termenul în care trebuie să efectueze expertiza. Termenul va fi stabilit astfel încât depunerea expertizei la instanță să aibă loc conform dispozițiilor art. 209.

Când este necesar, instanța va solicita efectuarea expertizei unui laborator sau unui institut de specialitate.

În domeniile strict specializate, în care nu există experți autorizați, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți judecătorul poate solicita punctul de vedere al uneia sau mai multor personalități ori specialiști din domeniul respectiv. Punctul de vedere va fi prezentat în camera de consiliu sau în ședință publică, părțile fiind îndreptățite să pună și ele întrebări.

Dispozițiile referitoare la expertiză, cu excepția celor privind aducerea cu mandat, sancționarea cu amendă și obligarea la plata de despăgubiri, sunt aplicabile în mod corespunzător în cazurile prevăzute la alin. (2) și (3).

La efectuarea expertizei în condițiile alin. (2) pot participa și experți desemnați de părți, dacă prin lege nu se dispune altfel.

Norme:

Principala necesitate a expertizelor fiscale judiciare decurge din complexitatea și diversitatea mișcărilor de valori, particularităților acestora în diferitele sectoare de activitate.

Expertiza fiscală judiciară are ca obiect cercetarea faptelor și activităților economice și stabilirea sarcinilor fiscale ce decurg din acestea.

Astfel, când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialiști, va numi, la cererea părților sau din oficiu, unul sau trei experți, stabilind prin încheiere de ședință punctele asupra

cărora ei urmează să se pronunțe și termenul în care trebuie efectuată expertiza.

La efectuarea lucrărilor expertizei pot participa și experți desemnați de părți, cu încuviințarea instanței competente.

Codul de procedură civilă:

Art. 202.

Dacă părțile nu se învoiesc asupra numirii experților, ei se vor numi de către instanță, prin tragere la sorți, în ședință publică, de pe lista întocmită și comunicată de către biroul local de expertiză, cuprinzând persoanele înscrise în evidența celor autorizate, potrivit legii, să efectueze expertize judiciare.

Încheierea de numire va stabili și plata experților.

Norme:

Alegerea experților în vederea recomandării către organele în drept se face ținându-se cont de specializarea, competența și experiența expertului în raport cu domeniul în care urmează să efectueze expertiza.

Plata expertului sau experților numiți trebuie să fie remuneratorie. În situația în care expertul sau experții numiți de instanță să efectueze expertiza consideră onorariul stabilit ca neremunerativ, ei sunt îndreptățiți să solicite instanței mărirea acestuia.

În cazul lipsei de solitudine a instanței cu privire la cererile experților, aceștia sunt îndreptățiți să refuze efectuarea expertizei.

În cazul în care expertiza fiscală se face de către o altă instanță, numirea experților și stabilirea plății ce li se cuvine se vor putea lăsa în sarcina acelei instanțe.

Codul de procedură civilă:

Art. 204.

Experții se pot recuza pentru aceleași motive ca și judecătorii.

Recuzarea trebuie să fie cerută în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei exista la această dată; în celelalte cazuri termenul va curge de la data când s-a ivit motivul de recuzare.

Recuzările se judecă în ședință publică, cu citarea părților și a expertului.

Norme:

Recuzarea este dreptul pe care îl au părțile implicate în proces de a cere, în cazuri determinate, expertului sau experților să se retragă de la efectuarea expertizei. Experții pot fi recuzați pentru aceleași motive ca și judecătorii.

Cazurile de recuzare a judecătorilor și, implicit, a experților sunt:

— când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin până la al IV-lea grad inclusiv cu vreuna dintre părți;

— când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al IV-lea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori cu sora soțului uneia dintre aceste persoane;

— când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin al uneia dintre părți, până la al IV-lea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori desepărțit, au rămas copii;

— dacă el, soțul sau rudele lor până la al IV-lea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una dintre părți este judecător;

— dacă între aceleași persoane și una dintre părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;
 — dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;
 — dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;
 — dacă a primit de la una dintre părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;

— dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una dintre rudele sale până la al IV-lea grad inclusiv și una dintre părți, soții sau rudele acestora până la gradul al III-lea inclusiv.

Codul de procedură civilă:

Art. 205.

Dispozițiile privitoare la citare, aducerea cu mandat și sancționarea martorilor care lipsesc sunt deopotrivă aplicabile experților.

Dacă expertul nu se înfățișează, instanța poate dispune înlocuirea lui.

Norme:

Sarcina efectuării expertizei fiscale de către consultanții fiscali este obligatorie, neputând fi refuzată decât pentru motive întemeiate.

Refuzul expertului de a primi lucrarea, nedepunerea în termenul fixat sau refuzul de a da lămuririle cerute se sancționează cu amendă judiciară.

Codul de procedură civilă:

Art. 207.

Dacă experții pot să-și dea de îndată părerea, vor fi ascultați chiar în ședință, iar părerea lor se va trece într-un proces-verbal, întocmit potrivit art. 198.

Codul de procedură civilă:

Art. 208.

Dacă pentru expertiză este nevoie de o lucrare la fața locului, ea nu poate fi făcută decât după citarea părților prin carte poștală recomandată, cu dovadă de primire, arătând zilele și orele când începe și continuă lucrarea. Dovada de primire va fi alăturată lucrării expertului.

Părțile sunt obligate să dea expertului orice lămuriri în legătură cu obiectul lucrării.

Norme:

Consultantul fiscal poate efectua expertiza cu convocarea în scris a părților, transmisă cu confirmare de primire, în orice situație. Consultantul fiscal va analiza tot materialul documentar pus la dispoziție de părți, dacă acesta are legătură cu cauza aflată în litigiu.

În egală măsură, părțile aflate în proces sunt obligate să pună la dispoziția consultantului fiscal, la solicitarea acestuia, toate înscrisurile pe care le dețin în legătură cu cauza în litigiu.

Codul de procedură civilă:

Art. 209.

Expertul este dator să-și depună lucrarea cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecată.

Norme:

Termenul de efectuare a expertizei curge între data numirii expertului/expertilor și data fixată pentru depunerea raportului de expertiză la dosarul cauzei, potrivit încheierii de ședință comunicate, respectiv cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată fixat.

Dacă termenul fixat inițial pentru depunerea raportului de expertiză fiscală este considerat de experți neadecvat (prea scurt în raport cu numărul și complexitatea obiectivelor, cu

perioada de desfășurare a evenimentelor), ei sunt îndreptățiți să solicite instanței un termen adecvat, minim necesar pentru efectuarea unei expertize fiscale de calitate.

Codul de procedură civilă:

Art. 210.

Când sunt mai mulți experți cu păreri deosebite lucrarea trebuie să cuprindă părerea motivată a fiecăruia.

Norme:

În cazul în care pentru efectuarea expertizei fiscale judiciare au fost desemnați mai mulți experți, cu păreri diferite, lucrarea trebuie să cuprindă opinia motivată a fiecăruia.

Opinia separată poate fi consemnată în cuprinsul aceluiași raport sau într-o anexă la acesta.

Indiferent de modul de prezentare a opiniei, experții desemnați pentru întocmirea raportului de expertiză fiscală au obligația de a o fundamenta temeinic, cu indicarea articolelor din actul normativ sau a actelor normative pe baza cărora au formulat concluzii.

Opinia separată a experților parte, cuprinsă în raportul de expertiză fiscală sau într-o anexă la acesta, nu poate fi comunicată direct părților, ci va fi depusă la organul care a dispus efectuarea expertizei.

Codul de procedură civilă:

Art. 211.

Experții sunt datori să se înfățișeze înaintea instanței spre a da lămuriri ori de câte ori li se va cere, caz în care au dreptul la despăgubiri, ce se vor stabili prin încheiere executorie.

Norme:

Lămuririle suplimentare constau în explicații cerute expertului asupra raportului de expertiză, referitoare la metodologia de elaborare a raportului, la expresiile utilizate de către expert în conținutul raportului, metodele utilizate în timpul examinărilor, concluziile expertizei etc.

Lămuririle suplimentare nu schimbă obiectul inițial al expertizei.

Codul de procedură civilă:

Art. 212.

Dacă instanța nu este lămurită prin expertiza făcută, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

Expertiza contrarie va trebui cerută motivat la primul termen după depunerea lucrării.

Norme:

Suplimentul de expertiză se efectuează, la cererea organului care a dispus expertiza, de regulă, de același expert care a participat la lucrările expertizei propriu-zise, dar pentru efectuarea acestui supliment instanța competentă poate desemna un alt expert.

Instanța poate să dispună efectuarea unui supliment de expertiză care urmărește obiective suplimentare atunci când expertul a omis să răspundă, a dat răspunsuri incomplete ori dacă după efectuarea expertizei au apărut împrejurări care pot determina modificarea opiniei inițiale a expertului.

O altă expertiză poate fi încuviințată de instanță, la cererea motivată a părții nemulțumite sau din oficiu, și se efectuează de un alt expert decât cel care a întocmit raportul de expertiză inițial. În cazul expertizei contrare se numesc, de regulă, 3 experți.

Codul de procedură civilă:**Art. 213.**

Experții care vor cere sau vor primi mai mult decât plata statornicită se vor pedepsi pentru luare de mită.

La cererea experților, ținându-se seama de lucrare, instanța le va putea mări plata cuvenită prin încheiere executorie dată cu citarea părților.

Norme:

Raportul de expertiză fiscală însoțit de nota de evaluare a onorariului, împreună cu decontul cheltuielilor de transport, cazare, diurnă sau al altor cheltuieli necesare pentru efectuarea expertizei, va fi depus la organul care a dispus expertiza.

Onorariul definitiv în expertizele judiciare va fi stabilit de organul care a dispus efectuarea expertizei, în funcție de complexitatea lucrării și de volum.

Codul de procedură civilă:**Art. 214.**

Dacă expertiza se face de o altă instanță prin delegație, numirea experților și statornicirea plății ce li se cuvine se va putea lăsa în sarcina acestei instanțe.

Procedura expertizei dispuse în cauze de natură penală este reglementată de Codul de procedură penală, din care prezentăm:

Codul de procedură penală:**Ordonarea efectuării expertizei****Art. 116.**

Când pentru lămurirea unor fapte sau împrejurări ale cauzei, în vederea aflării adevărului, sunt necesare cunoștințele unui expert, organul de urmărire penală ori instanța de judecată dispune, la cerere sau din oficiu, efectuarea unei expertize.

Codul de procedură penală:**Art. 118.**

Expertiza se efectuează potrivit dispozițiilor din prezentul cod, afară de cazul când prin lege se dispune altfel. Dispozițiile art. 113 se aplică în mod corespunzător.

Expertul este numit de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, cu excepția expertizei prevăzute în art. 119 alin. 2.

Fiecare dintre părți are dreptul să ceară ca un expert recomandat de ea să participe la efectuarea expertizei.

Codul de procedură penală:**Art. 120.**

Organul de urmărire penală sau instanța de judecată, când dispune efectuarea unei expertize, fixează un termen la care sunt chemate părțile, precum și expertul, dacă acesta a fost desemnat de organul de urmărire penală sau de instanță.

La termenul fixat se aduce la cunoștință părților și expertului obiectul expertizei și întrebările la care expertul trebuie să răspundă și li se pune în vedere că au dreptul să facă observații cu privire la aceste întrebări și că pot cere modificarea sau completarea lor.

Părțile mai sunt încunoștințate că au dreptul să ceară numirea și a câte unui expert recomandat de fiecare dintre ele, care să participe la efectuarea expertizei.

După examinarea obiectelor și cererilor făcute de părți și expert, organul de urmărire penală sau instanța de judecată pune în vedere expertului termenul în care urmează a fi efectuată expertiza, încunoștințându-l totodată dacă la efectuarea acesteia urmează să participe părțile.

Norme:

În cauzele penale stabilirea obiectivelor se face în două etape:

1. încuviințarea probei, stabilirea obiectivelor de principiu, numirea expertului, fixarea unui termen în care se citează părțile și expertul numit și analiza sumară a dosarului de către expert;

2. punerea în discuția părților a obiectivelor de principiu fixate în prima fază și a expertului. În această etapă se va stabili și termenul în care expertul trebuie să efectueze expertiza și se vor completa obiectivele de principiu în raport cu cererile formulate de părți și de expert.

Codul de procedură penală:**Art. 121.**

Expertul are dreptul să ia cunoștință de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei. În cursul urmăririi penale cercetarea dosarului se face cu încuviințarea organului de urmărire.

Expertul poate cere lămuriri organului de urmărire penală sau instanței de judecată cu privire la anumite fapte ori împrejurări ale cauzei.

Părțile, cu încuviințarea și în condițiile stabilite de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, pot da expertului explicațiile necesare.

Codul de procedură penală:**Art. 122.**

După efectuarea expertizei, expertul întocmește un raport scris.

Când sunt mai mulți experți se întocmește un singur raport de expertiză. Dacă sunt deosebiri de păreri, opiniile separate sunt consemnate în cuprinsul raportului sau într-o anexă.

Raportul de expertiză se depune la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată care a dispus efectuarea expertizei.

Codul de procedură penală:**Art. 123.**

Raportul de expertiză cuprinde:

a) partea introductivă, în care se arată organul de urmărire penală sau instanța de judecată care a dispus efectuarea expertizei, data când s-a dispus efectuarea acesteia, numele și prenumele expertului, data și locul unde a fost efectuată, data întocmirii raportului de expertiză, obiectul acesteia și întrebările la care expertul urma să răspundă, materialul pe baza căruia expertiza a fost efectuată și dacă părțile care au participat la aceasta au dat explicații în cursul expertizei;

b) descrierea în amănunt a operațiilor de efectuare a expertizei, obiectele sau explicațiile părților, precum și analiza acestor obiecte ori explicații în lumina celor constatate de expert;

c) concluziile, care cuprind răspunsurile la întrebările puse și părerea expertului asupra obiectului expertizei.

Codul de procedură penală:**Art. 124.**

Când organul de urmărire penală sau instanța de judecată constată, la cerere sau din oficiu, că expertiza nu este completă, dispune efectuarea unui supliment de expertiză fie de către același expert, fie de către altul.

De asemenea, când se socotește necesar, se cer expertului lămuriri suplimentare în scris ori se dispune

chemarea lui spre a da explicații verbale asupra raportului de expertiză. În acest caz, ascultarea expertului se face potrivit dispozițiilor privitoare la ascultarea martorilor.

Lămuririle suplimentare în scris pot fi cerute și serviciului medico-legal, laboratorului de expertiză criminalistică ori institutului de specialitate care a efectuat expertiza.

Codul de procedură penală:

Art. 125.

Dacă organul de urmărire penală sau instanța de judecată are îndoieli cu privire la exactitatea concluziilor raportului de expertiză, dispune efectuarea unei noi expertize.

Organizarea activității de expertiză tehnică judiciară este prevăzută în Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, aprobată prin Legea nr. 156/2002, din care prezentăm o serie de reguli și proceduri ce trebuie avute în vedere de către consultanții fiscali în efectuarea expertizelor fiscale:

Ordonanța Guvernului nr. 2/2000

Reguli procedurale privind expertiza tehnică judiciară

Art. 17. — Organul îndreptățit să dispună efectuarea expertizei tehnice judiciare numește expertul sau, după caz, specialistul, indică în scris, prin încheiere sau prin ordonanță, obiectul expertizei și întrebările la care trebuie să răspundă acesta, stabilește data depunerii raportului de expertiză, fixează onorariul provizoriu, avansul pentru cheltuielile de deplasare, atunci când este cazul, și comunică biroului local pentru expertize judiciare tehnice și contabile numele persoanei desemnate să efectueze expertiza.

Art. 18. — Partea interesată are dreptul să solicite ca pe lângă persoana numită în calitate de expert să mai participe la efectuarea expertizei, pe cheltuiala sa, și un expert sau un specialist, nominalizat de ea, din categoria persoanelor prevăzute la art. 11—14.

Art. 19. — În cazul în care pentru efectuarea expertizei dispune expertul trebuie să se deplaseze în altă localitate decât cea în care domiciliază, acesta are dreptul la rambursarea cheltuielilor de transport, de cazare și la plata diurnei potrivit dispozițiilor care reglementează aceste drepturi pentru salariații din instituțiile publice.

Art. 20. — Suma stabilită drept onorariu provizoriu și avansul pentru cheltuielile de deplasare, atunci când este cazul, se depun, în termen de 5 zile de la numirea expertului, de partea la cererea căreia s-a încuviințat efectuarea expertizei, în contul special al biroului local pentru expertize judiciare tehnice și contabile, deschis în acest scop.

Art. 21. — Raportul de expertiză cuprinde:

a) partea introductivă, în care se menționează organul care a dispus efectuarea expertizei, data la care s-a dispus efectuarea acesteia, numele și prenumele expertului sau ale specialistului, specialitatea acestuia, data întocmirii raportului de expertiză, obiectul acesteia și întrebările la care expertul sau specialistul urmează să răspundă, materialul pe baza căruia expertiza a fost efectuată și dacă părțile care au participat la aceasta au dat explicații în cursul expertizei;

b) descrierea operațiunilor de efectuare a expertizei, obiecțiile sau explicațiile părților, precum și analiza acestor

obiecții ori explicații pe baza celor constatate de expert sau de specialist;

c) concluziile, care cuprind răspunsurile la întrebările puse și părerea expertului sau a specialistului asupra obiectului expertizei.

Art. 22. — Raportul de expertiză însoțit de nota de evaluare a onorariului, împreună cu decontul cheltuielilor de transport, cazare, diurnă sau al altor cheltuieli necesare pentru efectuarea expertizei, dacă este cazul, se depun la biroul local pentru expertize judiciare tehnice și contabile, în vederea trimiterii la organul care a dispus efectuarea expertizei.

Art. 23. — (1) Onorariul definitiv pentru expertiza tehnică judiciară se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, în funcție de complexitatea lucrării, de volumul de lucru depus și de gradul profesional ori științific al expertului sau al specialistului.

(2) Plata onorariului și decontarea altor cheltuieli, atunci când este cazul, convenite expertului sau specialistului, se fac numai prin biroul local pentru expertize judiciare tehnice și contabile.

Art. 24. — (1) Dispozițiile art. 15—23 se aplică și în cazul expertizei contabile judiciare.

(2) Expertizele contabile judiciare pot fi efectuate numai de experți contabili atestați în condițiile legii.

Reglementarea profesională a activității de expertiză fiscală este conținută de Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 5/2007 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali și de Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2007 pentru aprobarea Codului privind Conduita etică și profesională în domeniul consultanței fiscale și prezentele norme profesionale.

Principiile de desfășurare a activității de consultanță fiscală sunt:

Integritatea

Consultantul fiscal trebuie să fie corect, cinstit și incoruptibil în desfășurarea activității de consultant fiscal, fără a se implica în acțiuni care nu au un interes legitim.

Independența

Independența presupune exprimarea unei opinii fără a fi afectată de influențe care pot compromite raționamentul profesional.

Evitarea evenimentelor și circumstanțelor care sunt atât de semnificative încât o terță parte rațională și informată, cunoscând toate informațiile relevante, inclusiv metodele de siguranță aplicate, ar putea concluziona că integritatea, obiectivitatea sau scepticismul profesional al unui consultant fiscal au fost compromise.

Obiectivitate

Un consultant fiscal trebuie să fie corect și nu trebuie să îngăduie ca obiectivitatea să fie afectată de prejudecăți, conflicte de interese sau influențe externe.

Activitatea consultantului fiscal trebuie să se bazeze pe obiectivitate neafectată de alte interese, de orice natură.

Confidențialitate

Consultantul fiscal este obligat să păstreze secretul în legătură cu informațiile, faptele și documentele probante despre care ia cunoștință și pe care le deține ca urmare a exercitării fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

atribuțiilor de consultanță fiscală, fiindu-i interzisă cu desăvârșire utilizarea acestora în interesul propriu ori în interesul unui terț.

Consultantul fiscal trebuie să respecte confidențialitatea informațiilor dobândite pe parcursul derulării serviciilor profesionale și nu trebuie să folosească sau să dezvăluie nicio astfel de informație fără o autorizare corespunzătoare și punctuală, cu excepția situațiilor în care există un drept sau o obligație legală ori profesională care impune dezvăluirea acelor informații.

Competența profesională

Competența profesională constă în ansamblul abilităților și capacităților necesare pentru a analiza și rezolva, în concordanță cu dispozițiile legale în materie, problemele fiscale care îi sunt încredințate, făcând o evaluare estimativă a eventualelor riscuri juridice și fiscale generate de soluțiile adoptate.

Competența profesională reprezintă capacitatea consultantului fiscal de a acorda, în baza unor cunoștințe temeinice, teoretice și practice privind legislația fiscală servicii profesionale privind asistența pe probleme fiscale, instruire și perfecționare în domeniul fiscal și reprezentare în fața autorităților fiscale și judiciare.

Neutralitatea

În scopul îndeplinirii activității de consultanță fiscală în mod imparțial, consultantul fiscal trebuie să acționeze echidistant și independent față de orice influențe de natură politică, rasială, de naționalitate etc.

Atitudinea în profesie

Consultantul fiscal, în desfășurarea activității, trebuie să fie conștient că prin serviciile sale are o responsabilitate atât față de client, cât și în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor legale și, ca urmare, nu va putea să își asume în exercitarea profesiei riscuri ce pot aduce atingere imaginii proprii, profesiei, Camerei Consultanților Fiscali și clienților sau care pot antrena răspunderea sa materială, contravențională sau penală.

CAPITOLUL II

Efectuarea expertizei fiscale

1. Acceptarea expertizei fiscale judiciare

Expertizele fiscale judiciare pot fi dispuse numai de organele îndreptățite de lege pentru administrarea probei cu expertiză.

Expertizele fiscale dispuse de instanțele civile sunt consemnate în încheierea de ședință din care rezultă:

- numele expertului/expertiilor;
- obiectivele (întrebările) la care trebuie să răspundă expertul sau experții numiți, formulate de instanță;
- termenul până la care se va efectua expertiza;
- onorariul expertului sau al experților numiți pentru efectuarea expertizei.

Expertizele fiscale dispuse în cauze penale se efectuează potrivit Codului de procedură penală în condițiile procedurale și legale specifice.

Când efectuarea expertizei fiscale judiciare este supusă altor reglementări procedurale speciale, consultantul fiscal numit în calitate de expert se va conforma acelor reglementări procedurale privind dispunerea expertizelor și numirea experților.

Solicitarea adresată consultantului fiscal cu privire la efectuarea unei expertize judiciare nu poate fi refuzată decât din motive temeinice.

În acceptarea efectuării unei expertize fiscale, consultanții fiscali trebuie să țină cont de posibilitatea de a-și îndeplini misiunea, în condițiile respectării regulilor de independență, competență și incompatibilitate.

Calitatea de expert este, potrivit legii, incompatibilă cu aceea de martor în aceeași cauză, calitatea de martor având întâietate.

Consultantul fiscal care se află într-o situație de incompatibilitate este obligat să se abțină de la lucrările expertizei; în acest sens acesta va declara președintelui instanței de judecată sau procurorului care supraveghează cercetarea motivul abținerii sale.

În situația în care consultantul fiscal nu face declarația de abținere de la lucrările expertizei, acesta poate fi recuzat de către părți, în cursul urmăririi penale sau a judecării cauzei.

2. Programarea lucrărilor

În cadrul acestei etape este necesară elaborarea unui program de lucru, avându-se în vedere angajarea unor termene fixe la care raportul va fi predat solicitanților.

Programul de lucru pentru efectuarea expertizei fiscale trebuie să cuprindă un buget de timp care va sta la baza întocmirii notei de evaluare pe baza căreia se va stabili onorariul.

Elaborarea programului de lucru este la latitudinea fiecărui consultant fiscal.

Programul de lucru face parte din dosarul de lucru al consultantului fiscal. În cazul expertizelor fiscale judiciare consultanții fiscali nu pot delega efectuarea lucrărilor pentru care au fost numiți prin actul procedural (încheiere de ședință sau ordonanță), fiind obligați să își îndeplinească mandatul în mod personal.

În cazul expertizelor fiscale extrajudiciare consultantul fiscal poate delega executarea unor lucrări diversilor colaboratori, fără a fi exonerat de răspunderea finală ce îi revine asupra conținutului și calității raportului de expertiză fiscală.

3. Documentarea expertizei fiscale judiciare și extrajudiciare.

Materialul documentar pe care trebuie să îl studieze consultantul fiscal cuprinde, orientativ:

- documentele de la dosarul cauzei;
- actele normative care reglementează cauza aflată în soluționare la instanța care a dispus expertiza;
- în materia actelor normative de drept comunitar și variantele originale ale acestor directive și regulamente etc.;
- jurisprudența Curții de Justiție Europene;
- doctrina și jurisprudența română și străină relevantă;
- documentele justificative și orice alte probe aflate în posesia părților sau a terților implicate în proces ori a terțelor persoane;
- orice acte de control/verificare întocmite de către organe abilitate;
- rapoarte de expertiză efectuate în cauză;
- orice alte documente necesare în fundamentarea și întocmirea raportului de expertiză, solicitate de fiecare consultant fiscal în raport cu necesitatea lămuririi unor aspecte legate de faptele și împrejurările cauzei.

În cazul expertizelor fiscale judiciare dispuse în cadrul dosarelor penale, materialul documentar analizat este cel de la dosarul cauzei, orice explicații suplimentare solicitate de către consultanți putând fi obținute numai cu încuviințarea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată.

Materialul documentar nu poate fi ridicat de către consultantul fiscal din dosarul cauzei.

Dacă obiectivele la care trebuie să răspundă consultantul fiscal nu sunt clar stabilite, acesta poate să solicite fie reformularea acestora, fie detalierea lor până la primul termen ulterior desemnării sale.

În fundamentarea concluziilor și pentru motivarea opiniilor, consultantul fiscal este abilitat să ceară părților interesate în expertiză explicații suplimentare.

Consultantul fiscal va investiga acuratețea și integralitatea datelor furnizate de părți, eventualele neconcordanțe ale acestora cu realitatea și va face precizări în cadrul raportului de expertiză cu privire la acestea.

În situația în care consultantul fiscal va considera necesar pentru fundamentarea opiniei va lua măsuri de extindere a investigațiilor, de solicitare a altor materiale documentare, situație pe care o va prezenta celor în drept, cu solicitarea unui nou termen de depunere a raportului de expertiză.

Materialul documentar nu trebuie prezentat în copie ca anexă la raportul de expertiză, dar trebuie păstrat la dosarul de lucru al acesteia, în vederea susținerii opiniei în fața organelor în drept și, după caz, controlului de calitate efectuat de Direcția de monitorizare, control și competență profesională a Camerei Consultanților Fiscali.

Consultantul fiscal are obligația întocmirii unui dosar de lucru pentru fiecare expertiză fiscală la care a participat.

Dosarul de lucru al consultantului fiscal va trebui să cuprindă, după caz:

a) încheierea de ședință a instanței, ordonanța organelor de cercetare penală sau contractul pentru efectuarea expertizelor fiscale extrajudiciare;

b) raportul de expertiză fiscală, care reprezintă îndeplinirea obligației pentru care a fost numit de către organele în drept sau solicitat, în cazul expertizei fiscale extrajudiciare;

c) corespondența, răspunsurile la întrebările suplimentare sau suplimentele de expertiză fiscală, solicitate de organele în drept, care au dispus expertiza;

d) eventualele note personale ale consultanților fiscali, necesare pentru redactarea raportului de expertiză, pentru fundamentarea bugetului de timp și pentru decontarea lucrării de către beneficiari;

e) programul de lucru, nota de evaluare a onorariului, documentele privind decontarea lucrării.

Este necesar ca fiecare consultant fiscal să dețină un registru al dosarelor întocmite pentru fiecare expertiză fiscală, pentru a fi identificate mai ușor, inclusiv în cazul unui control privind auditul de calitate al cabinetelor și societăților de consultanță fiscală efectuat de către Direcția de monitorizare, control și competență profesională a Camerei Consultanților Fiscali.

4. Examinarea materialului documentar

În această etapă de lucru intervine raționamentul profesional al consultantului fiscal în formularea opiniei și elaborarea răspunsului la obiectivele expertizei.

Materialul documentar existent trebuie analizat în totalitate, coroborat cu actele normative care reglementează fiecare situație supusă analizei.

Din punct de vedere procedural expertiza presupune:

a) examinarea materialului documentar aflat la dosarul cauzei:

Această activitate se va desfășura la sediul organului care a dispus expertiza.

Materialul documentar aflat la dosarul cauzei poate fi insuficient, situație în care consultantul fiscal poate să solicite, motivat, organului în drept completarea acestuia.

Dacă la dosarul cauzei se află înscrisuri considerate semnificative în fundamentarea opiniei, consultantul fiscal poate solicita, în scris și motivat, instanței eliberarea de copii ale acestor documente;

b) examinarea documentelor, a oricăror înscrisuri sau altor probe aflate în posesia părților sau a terțelor persoane:

Atunci când pentru a răspunde obiectivelor fixate consultantul fiscal apreciază că materialul documentar aflat la dosarul cauzei nu este suficient, acesta va examina toate înscrisurile, evidențele, documentele justificative și orice alte probe necesare în stabilirea adevărului, aflate în posesia părților sau a terțelor persoane.

Pentru expertiza la fața locului consultantul fiscal este dator să comunice părților aflate în proces data la care încep lucrările expertizei fiscale.

Comunicarea se va face în scris și se va trimite părților prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, confirmare care va fi atașată raportului de expertiză.

Această procedură de citare a părților este o garanție a dreptului de apărare al acestora.

Cerința legală de citare a părților nu este considerată satisfăcută dacă aceasta nu s-a produs într-un termen de 5—7 zile înaintea începerii lucrărilor, în care părțile să ia cunoștință de data și locul convocării.

Expertiza fiscală efectuată fără citarea părților este considerată nulă. Nulitatea ce decurge din necitarea părților poate fi invocată de partea afectată la primul termen după depunerea raportului de expertiză, în apel sau în recurs.

Consecința anulării raportului de expertiză fiscală este refacerea expertizei cu citarea părților.

Consultantul fiscal va analiza realitatea economică și legalitatea actelor puse la dispoziție de părți, valoarea lor formală și de fond, în vederea constatării capacității acestora de a contribui la determinarea cât mai exactă a drepturilor și obligațiilor care fac obiectul dosarului în care s-a dispus efectuarea expertizei fiscale.

Dacă obiectivele la care trebuie să răspundă expertiza vizează constatările consemnate în acte de control fiscal sau de altă natură, efectuate de organele abilitate, consultantul fiscal trebuie să examineze actele respective cel puțin sub aspectul conținutului și întinderii controlului, dar și al modului de stabilire a răspunderilor persoanelor implicate.

În situația în care în cauză s-au efectuat mai multe acțiuni de control având același obiect, la care s-au formulat concluzii diferite, consultantul fiscal va analiza fiecare act de control pentru a arăta, în măsura în care se poate stabili, care au fost cauzele care au condus la concluzii diferite și poziția sa față de aceste concluzii.

Dacă în demersul său consultantul fiscal ajunge la concluzii fundamentate diferite de cele ale organului de control, este abilitat să ia contact cu acesta pentru a-și elucida toate aspectele pe care le implică efectuarea unei lucrări de calitate.

Atunci când, în aceeași cauză, există expertize fiscale anterioare, consultantul fiscal va analiza dacă acestea au respectat normele legale în vigoare, dacă au fost efectuate constatări în concordanță cu prevederile legale în materie sau dacă au fost delimitate just perioadele în care s-au desfășurat faptele și răspunderile persoanelor implicate. Consultantul fiscal nu poate face aprecieri asupra activității altor colegi și nu își va fundamenta opinia în funcție de opiniile formulate anterior;

c) analiza explicațiilor părților sau ale martorilor:

Această analiză are menirea de a stabili coerența și concordanța explicațiilor părților sau terților, date consultantului fiscal pe perioada efectuării expertizei.

Părțile sunt obligate să dea consultantului fiscal orice lămuriri în legătură cu obiectul lucrării.

Împiedicarea expertului de a efectua lucrările dispuse de instanță poate fi înlăturată prin mijloace procedurale, cum ar fi: dispunerea prin încheiere de ședință ca părțile să permită accesul consultantului fiscal și să își dea tot concursul în efectuarea lucrărilor, solicitarea concursului autorităților publice locale sau chiar participarea completului la efectuarea expertizei.

În ipoteza în care părțile fac declarații proprii în vederea clarificării situațiilor cuprinse în obiectivele expertizei, consultantul fiscal face în conținutul raportului mențiuni cu privire la aceste declarații, dar nu își fundamentează opinia potrivit acestora decât în măsura în care sunt susținute de documente justificative, alte mijloace de probă și de acte normative ce reglementează domeniul expertizat sau se coroborează cu alte indicii;

d) formularea opiniei consultantului fiscal:

Expertiza fiscală, indiferent dacă intră în sfera de interes a procedurilor judiciare sau servește ca mijloc de consultanță în luarea unor decizii de către utilizatorii ei, reprezintă activitatea specializată pe care o desfășoară un profesionist pentru clarificarea unor aspecte de natură fiscală care i-au fost solicitate consultantului fiscal.

Concluziile consultantului fiscal nu sunt obligatorii pentru organele judiciare.

Opiniile și concluziile consultantului fiscal trebuie întotdeauna formulate cu precizarea temeiului legal pe care acestea se bazează.

Totodată, concluziile consultantului fiscal vor fi coroborate și cu celelalte probe administrate în dosarul cauzei.

5. Redactarea raportului de expertiză

Lucrările și concluziile expertizei se consemnează într-un raport scris, care trebuie să cuprindă următoarele capitole:

I. Introducere

II. Desfășurarea expertizei fiscale

III. Concluzii

I. Introducere

Acest capitol trebuie să cuprindă câte un paragraf separat, din care să rezulte următoarele informații:

- identificarea consultantilor fiscali autorizați în efectuarea expertizei fiscale, care va cuprinde:

- numele și prenumele consultantului/consultanților fiscal/fiscali;

- domiciliul acestuia/acestora;

- numărul carnetului de consultant fiscal și poziția din Tabelul Camerei Consultanților Fiscali;

- identificarea organului care a dispus efectuarea expertizei sau a clientului care a solicitat efectuarea expertizei.

În acest paragraf se menționează:

- a) în cazul expertizelor fiscale judiciare — actul prin care s-a dispus numirea consultantului/consultanților fiscal/fiscali, respectiv încheierea de ședință a instanței sau ordonanța organelor de cercetare penală, ce conține data acestuia, denumirea și calitatea procesuală a părților, domiciliul sau sediul social al acestora, numărul și anul dosarului și natura acestuia (civil sau penal);

- b) în cazul expertizelor fiscale extrajudiciare — denumirea/numele clientului, domiciliul sau sediul social al acestuia, numărul și data contractului în baza căruia se efectuează expertiza fiscală;

- identificarea împrejurărilor și circumstanțelor în care a luat naștere litigiul în care s-a dispus efectuarea expertizei fiscale sau contextul în care a fost contractată expertiza;

- identificarea obiectivului/obiectivelor expertizei fiscale;

În cazul expertizelor fiscale judiciare obiectivele se preiau așa cum au fost dispuse de organul judiciar. În cazul expertizelor fiscale extrajudiciare obiectivele sunt cele prevăzute în contract;

- perioada și locul de desfășurare a expertizei;

- materialul documentar și probatoriu care a stat la baza întocmirii raportului de expertiză;

- identificarea datei până la care trebuie depus raportul de expertiză fiscală și eventualele prelungiri față de termenul inițial;

- menționarea expertizelor fiscale care s-au mai efectuat și dacă au avut aceleași obiective, dacă s-au analizat lucrările altor experți (fiscali, contabili, tehnici etc.).

II. Desfășurarea expertizei fiscale

Raportul de expertiză fiscală trebuie să trateze distinct fiecare obiectiv al expertizei fiscale, în care se va realiza o prezentare detaliată atât a materialului probator și a raționamentelor utilizate de consultantul fiscal, a surselor de informații, cât și a eventualelor obiecții, explicații sau declarații ale părților.

Pentru fiecare obiectiv consultantul fiscal va încheia cu un paragraf distinct, în care va prezenta răspunsul său motivat și fundamentat, bazat pe acte și fapte, și cu descrierea detaliată a reglementărilor legale aplicabile.

Răspunsul consultantului fiscal trebuie să fie redactat într-o manieră sistematizată, precisă și obiectivă, fără a se face aprecieri cu privire la calitatea documentelor expertizate, a altor expertize fiscale efectuate în cauză sau a actelor de control și nici la încadrarea juridică a faptelor.

Dacă răspunsul la obiectivul solicitat necesită calcule economice, acestea pot fi prezentate fie în conținutul acestui capitol, fie separat, în anexe, parte integrantă a raportului.

Consultantului fiscal îi este interzisă formularea de aprecieri în afara obiectivelor expertizei.

În formularea răspunsului la obiectivele expertizei consultantul fiscal trebuie să fie suficient de explicit, să utilizeze un limbaj accesibil, așa încât să nu fie necesare lămuriri suplimentare pentru niciuna dintre părți ori pentru organele judiciare care au dispus expertiza.

III. Concluzii

Raportul de expertiză fiscală trebuie să cuprindă câte un paragraf distinct cu concluzii la fiecare obiectiv, astfel cum au fost formulate în capitolul precedent.

Nu pot fi prezentate concluzii diferite de cele formulate în cap. II sau exprimate de așa manieră încât să creeze confuzie între datele menționate în cele două capitole.

Raportul de expertiză fiscală se semnează și se parafează de autorul său pe fiecare pagină, inclusiv anexele.

Dacă la lucrările expertizei fiscale au participat mai mulți consultanți fiscali care au opinii diferite, atunci fiecare dintre aceștia își va prezenta opinia separat, fie în conținutul raportului de expertiză fiscală (paragraf distinct la fiecare obiectiv), fie printr-o anexă la raportul de expertiză fiscală.

6. Obiecțiunile la raportul de expertiză

În situația în care există neînțelegeri, omisiuni ori interpretări ale concluziilor consultantului fiscal, formulate prin raportul de expertiză fiscală, părțile pot face obiecții la raportul de expertiză fiscală.

În acest caz, consultantul fiscal este obligat să răspundă obiecțiilor formulate, cu reluarea fundamentării răspunsurilor prezentate în cuprinsul raportului de expertiză fiscală, cu

explicații suplimentare sau detalierea acestora, până la termenul stabilit pentru aceasta.

În situația în care obiecțiile formulate sunt în afara obiectivelor încuviințate la întocmirea raportului de expertiză, consultantul fiscal va explica acest lucru în răspunsul la obiecții.

Răspunsul la obiecții se păstrează împreună cu raportul de expertiză la dosarul de lucru al consultantului fiscal, acesta fiind supus controlului calității efectuat de Direcția de monitorizare, control și competență profesională a Camerei Consultanților Fiscali.

Răspunsul la obiecții va fi prezentat cu respectarea aceluiași proceduri ca și în cazul Raportului de expertiză fiscală inițial.

7. Suplimentul la raportul de expertiză

Când părțile implicate ori organul judiciar competent consideră că raportul de expertiză nu clarifică în totalitate aspectele aflate în litigiu, pot solicita supliment de expertiză fiscală, cu prezentarea/precizarea noilor obiective.

Suplimentul de expertiză poate fi efectuat de același expert sau de altul, numit sau ales pentru aceasta.

Efectuarea expertizei suplimentare se supune aceluiași reguli ca și expertiza fiscală inițială.

8. Lămuriri suplimentare

Lămuririle suplimentare constau în explicații cerute consultantului fiscal asupra raportului de expertiză, referitoare la metodologia de elaborare a raportului, expresiile utilizate de către acesta în conținutul raportului, metodele utilizate în timpul examinărilor etc.

Lămuririle suplimentare nu schimbă obiectul inițial al expertizei.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

În exercitarea profesiei lor, consultanții fiscali trebuie să fie independenți față de părțile interesate în expertiză, să își desfășoare activitatea în condiții de integritate și obiectivitate.

Ca membri ai Camerei Consultanților Fiscali, toți consultanții fiscali se vor supune regulilor privind programul de pregătire profesională continuă în vederea asigurării unui grad ridicat de pregătire și competență profesională.

În cazul expertizelor fiscale judiciare, raportul de expertiză are caracter de probă științifică și, ca urmare, va trebui să asigure o documentare și o fundamentare științifice.

Consultanții fiscali au obligația să respecte secretul și caracterul confidențial al informațiilor la care au avut acces, în cadrul contactelor lor cu părțile implicate în actul de justiție sau, după caz, în cazul contractelor de consultanță în proceduri extrajudiciare.

Expertizele fiscale trebuie efectuate în mod responsabil. În cazul celor extrajudiciare este obligatorie realizarea lor numai pe bază de contract încheiat între consultant și client.

În legătură cu termenul în care se solicită efectuarea expertizei fiscale, precum și cu onorariul stabilit de către instanță, în cazul în care sunt insuficiente, consultanții fiscali sunt îndreptățiți să solicite majorarea lor la un nivel la care să nu fie afectată calitatea expertizei fiscale. În cazul expertizelor judiciare majorarea onorariilor se face de către organul în drept care a dispus efectuarea expertizei fiscale, pe baza decontului depus de către consultantul fiscal. În cazul expertizelor fiscale extrajudiciare majorarea onorariului se face prin act adițional la contractul inițial.

Nerespectarea de către consultanții fiscali a normelor și procedurilor privind efectuarea expertizei fiscale constituie abatere disciplinară și atrage aplicarea sancțiunilor prevăzute de Codul privind conduita etică și profesională în domeniul consultanței fiscale.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280021